

КНИСТЕР
ЛИЛИ ЧУДОТО
става детектив

С истински
детективски
съвети

КНИСТЕР
ЛИЛИ ЧУДОТО СТАВА
ДЕТЕКТИВ

Превод: Марина Михова

chitanka.info

Забавлявайте се с Лили Чудото! Лили прави магии от деня, в който съвсем неочаквано намери вълшебната книга до леглото си.

Обаче правенето на магии понякога има неочаквани последиствия...

Както когато Лили намери откраднатото колело на мама чрез магия. И изведнъж се оказа по следите на най-изпечения крадец на велосипеди в целия град.

Това е Лили, главната героиня на нашата история. Тя е горе-долу на твоята възраст и на пръв поглед изглежда като всяко обикновено дете. Такава си е тя... обаче не съвсем! Защото Лили притежава нещо, което изобщо не може да се нарече обикновено: книга със свръхстранни чудодейни думички!

Просто една сутрин Лили я откри до своето легло. Как се е озовала там? Нямам никаква представа. Лили обаче знае, че модерната вещица Зурулунда Кноркс може би нарочно е оставила книгата точно в нейната стая. Тя знае още, че в книгата има истински вълшебства и магически трикове, дори някои от тях вече е изпробвала.

Обаче внимавай:

По-добре не се опитвай да ги правиш! Ако прочетеш една-едничка дума грешно, четката ти за зъби ще се превърне във вещерска метла, учителката ти — в зла измамница, сладоледът на клечка — в кисела краставичка. От съображения за сигурност Лили не разказа на никого за своята книга с чудеса. Може да се каже, че тя вече е една истинска тайна магьосница. Успя да опази тайната за книгата дори от своя малък брат Леон. А това си е сериозно постижение, защото Леон е

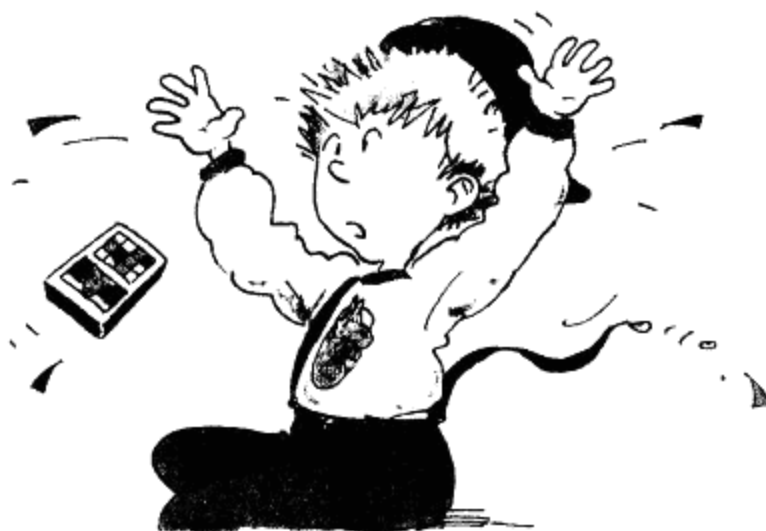
много любознателен и понякога може направо да те изнерви. Въпреки това Лили много си го обича.

Така... Сега вече знаеш необходимото, за да се включиш в събитията.

ПЪРВА ГЛАВА

— Горе ръцете! Не мърдай! — извика Лили, която се беше промъкнала незабелязано зад гърба на малкия си брат Леон. Той така се стресна, че изпусна електронната си игра на пода. — Как може да ме плашиш така!

— Ами така правят детективите. Промъкват се безшумно до престъпника и го хващат светкавично, преди той да е успял да заличи следите си.

— Ти и тъпите ти детективски номера! — намуси се Леон и отново посегна към играта си.

— Това не са номера. Аз те спипах. Имам железни доказателства; или ще отречеш, че си ял от шоколада ми?

— Какво? — Леон беше много учуден.

— Не се прави на по-глупав, отколкото си. Много добре знаеш за какво говоря — Лили извади лупа от джоба на панталона си и започна да изследва Леон от главата до петите. — Покажи си пръстите — каза тя накрая с тон, който не търпеше никакво възражение.

Леон остави играта настрана и послушно сложи ръцете си на масата. Лили започна да ги оглежда с лупата, като търсеше издйнически следи.

Тогава обаче Леон започна да се хили.

— Аз тъкмо ги измих! — обяви гордо той.

— Доста професионално — каза Лили. — Тогава бързо си отвори устата! — хвана го тя натясно. — Отвори я широко! — заповяда тя, докато лъскаше лупата с ръкава си, понеже се беше замъглила от дъха на Леон.

— То'а е шо ооот ай!

— Какво каза?

— Това е по-лошо, отколкото при зъболекаря — повтори Леон. После се усмихна и каза: — Между другото, аз си измих и зъбите, защото...

Лили го прекъсна и му се скара:

— Отваряй си устата, иначе ще ти се случи нещо! Ще ти замръзне усмивката на лицето! Искаш да си поиграем на зъболекар, така ли? Почакай само да взема бормашината от килера. Ама преди това ще ти бия една инжекция, по-голяма от шише от кока-кола, освен ако преди това не си признаеш всичко.

От ужас Леон отвори устата си толкова широко, че Лили можа да надникне почти до стомаха му.

— Така, значи си си измил зъбите. Хитрец такъв! Само не си мисли, че ще успееш да се измъкнеш. Защото си имаш работа с Лили, най-добрия детектив от тази страна на Ламанша и най-малкото толкова известна, колкото великолепната госпожица Марпъл или частната детективка Хенриета Холмс. Нея я познаваш, нали? В повечето случаи тя се е преобличала като мъж и се е казвала Шерлок Холмс.

— Какво? Шерлок Холмс всъщност е бил жена? — попита невярващо Леон.

— Отвори си устата и стига си говорил!

— А-а, аа ис'м дааа ка'а...

— Мисля, че намерих решение — извика Лили и се ухили. — Можеш да си затвориш устата, но не мърдай от мястото си! Аз ще се върна ей сега.

Тя бързо излезе от стаята на Леон и след малко се върна. Той дори не беше успял да включи електронната си игра отново. В лявата си ръка Лили носеше един наяден шоколад, а в дясната — пакетче дъвки.

— Сдъвчи ги! — заповяда му тя и му подаде дъвките. — Но само ги сдъвчи, не ги гълтай!

— Да ги сдъвча? — повтори Леон и направи недоволна физиономия.

— Да, и то бързо! — изсъска Лили и му подаде дъвките. — Не се страхувай, не са отровни! Така е написано на опаковката. Хайде, сега ще докажа, че ти си ял от шоколада ми. Действай! Ако не ги сдъвчеш на минутата, ще ти напъхам и опаковката в устата!

Леон си пое въздух дълбоко, затвори очи и безстрашно сдъвка дъвките.

— Това е достатъчно. Сега отново отвори устата широко! — Лили съвсем внимателно извади дъвките оттам. Там, където Леон ги беше захапал, много ясно се виждаха отпечатъците от зъбите му. Лили взе лупата си и сравни захапката по дъвката с тази по шоколада. Лупата изобщо не беше необходима. Леон имаше огромно разстояние между предните си зъби. Веднага се виждаше, че при отпечатъка по дъвката има същото разстояние, каквото и при отпечатъка по шоколада.

Леон трябваше да се признае за победен.

— Това е страхотно! — каза той. — Ти наистина си детектив!

— Разбира се! — каза Лили самоуверено и отчупи парче от шоколада, който досега беше служил като вещественно доказателство. Вече не се сърдеше. — Ако искаш да ядеш от шоколада ми, трябва просто да отчупиш парче от него, а не да отхапваш — допълни тя и даде на Леон едно парче. — Обаче не си мисли, че и тогава няма да те спипам! Аз все пак съм най-добрият...

— ... детектив от тази страна на Ламанша — продължи Леон. — Какво означава Ламанш? Това някакъв маншон ли е?

— Ами и аз не знам съвсем точно — каза Лили. — Във всеки случай отвъд Ламанша се намира Англия, а това е страната на госпожица Марпъл и Хенриета Холмс. Ела, ще ти покажа на атласа къде се намира Англия.

Лили обаче не успя да го направи, защото в този момент се чу гласът на мама от кухнята:

— Деца, моля подредете масата! Яденето е готово.

Лили побутна Леон и го попита:

— Какво мислиш, че е сготвила мама?

— Откъде да знам?

— Ами използвай носа си — подкани го Лили.

Леон започна да души като куче.

— Мирише ми едновременно на мляко с ориз и шоколадов пудинг — каза той накрая.

— Шегуваш ли се? — каза Лили. — Мирише на риба и това може да се усети от десет километра.

Леон откряна вратата и отново подуши.

— Мисля, че определено мирише на шоколадов пудинг и мляко с ориз.

Лили потупа брат си по рамото и каза:

— Леон, трябва да учиш още много, но някой ден ще знаеш как да различаваш риба от шоколадов пудинг. Определено мирише на риба, но нека поразсъждаваме още малко... Днес е сряда, мама няма много време за готвене, защото ходи на курс по английски език. Така че е изпържила замразени рибени хапки. Те се приготвят много бързо, а и нямат кости. Може би си спомняш последния път, когато ядохме риба. Ти глътна една кост и разигра такъв театър! Така че със сигурност ще има рибени хапки. Нека да продължим да разсъждаваме. Да се варят картофи отнема много време, значи може би ще има ориз. Той се приготвя по-бързо и се комбинира по-добре с риба, отколкото с макарони. Така че като гарнитура ще има ориз. Рибата и оризът обаче не са достатъчни — липсват зеленчуците. Най-вероятно и те ще са замразени. Мама е ходила да пазарува; рибата е замразена, а там наблизко са и замразените зеленчуци. Сигурно е купила грах, него трябва само да го сложи в микровълновата печка. Така всичко е на мястото си и яденето е готово. Да се хванем ли на бас, какво е сготвила мама?

— Искам още малко време, за да подуша пак — каза Леон и се долепи до ключалката на вратата.

В крайна сметка реши:

— Криминален инспектор Леон се хваща на бас и залага водния си пистолет, че има мляко с ориз и шоколадов пудинг.

— Добре, залогът се приема! — извика Лили и първа връхлетя в кухнята.

— Спечелих, спечелих! — зарадва се тя. — Бях права дори и за граха.

Лили гордо сложи на масата купата с граха, като при това едва не си изгори пръстите, защото купата беше много гореща.

Мама беше нетърпелива.

— Лили, побързай — каза тя. — Днес е сряда. Добре знаете, че нямам много време. Дай на Леон една по-дълбока чиния и само лъжица. Сутринта ми каза, че иска мляко с ориз и шоколадов пудинг. И двете са в хладилника.

Лили не можа да повярва на ушите си.

— Аз също спечелих! — зарадва се Леон, седна на масата и изчака сестра му да му донесе яденето.

— Ти, хитрец такъв! Как само успя да ме измамиш! Дори се правеше, че душиш, като че ли не усещаш, че мирише на риба. Как се осмеляваш така да ме водиш за носа! — тя тропна с лъжицата по масата. — Добре, че не се казваш Уотсън — добави тя.

— Защо? — поиска да знае Леон. Лили само сви рамене. Сега нямаше желание да обяснява на брат си, че Уотсън е всеизвестният помощник на Шерлок Холмс.

ВТОРА ГЛАВА

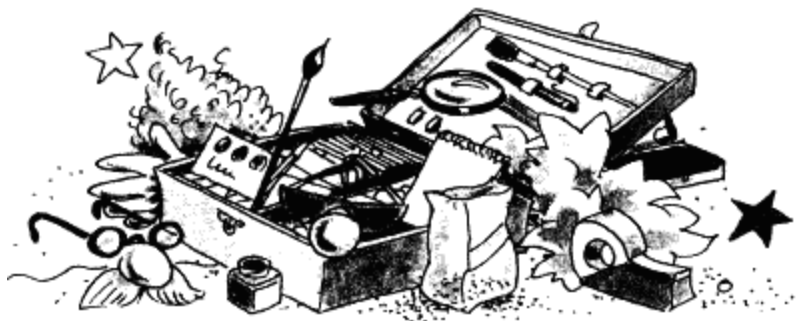
След обяда мама отиде на курс по английски, а Лили и Леон останаха сами. Въпреки че Леон доброволно помогна на сестра си да разтребят масата, той не я остави на мира с въпросите си.

— Човек на колко години трябва да бъде, за да стане детектив? Детективите могат ли да четат мислите на хората? Колко пистолета носят със себе си? Един детектив трябва ли да може да чете? Детективите нуждаят ли се от радиостанция? Те карате ли владеят или джудо, или и двете? Детективите трябва ли да са алпинисти или водолази?

Лили едва беше успяла да отговори на някой от въпросите и Леон вече ѝ беше задал следващия. Накрая тя избяга в стаята си.

— Трябва да си напиша домашните — каза тя. — И то сама.

Обаче човек не можеше да се отърве толкова лесно от Леон. Той се успокои едва когато Лили му даде кутията си с детективски принадлежности.

— Само не вади нищо от нея! Може само да я разгледаш! — предупреди го тя.

Беше купила детективската си кутия със спестените си джобни пари. В нея имаше лупа, тайно мастило, пудра за отпечатащи, фалшиви очила и носове, бележник за записване на свидетелски показания, детективски паспорт, специално фенерче и много други полезни неща. Откакто си купи кутията, Лили почти всеки ден се правеше на

детектив. Освен това нямаше нито една детективска книга, която Лили да не беше прочела и стига мама да разреши, тя с удоволствие би гледала всеки ден по един криминален филм по телевизията.

Лили написа домашните си много бързо. Веднага взе от етажерката една много интересна детективска книга. Беше я взела от библиотеката и утре трябваше да я върне, така че не ѝ оставаше много време за четене. Нищо чудно, че ѝ стана толкова неприятно, когато след малко Леон влезе в стаята.

— Лили, за какво се използва този прах?

— С негова помощ човек може да види отпечатъците от пръстите ти — обясни му тя, без дори да вдигне глава от книгата си.

— Не разбирам.

— Сега нямам време — измърмори Лили. Ако беше погледнала към брат си, щеше да се разсмее. Леон изглеждаше много смешно — беше си сложил изкуствена брада и огромни очила.

— Ако преди това съм си измил ръцете, няма да оставя отпечатъци — каза той. — За какво ми е този прах тогава? Престъпникът трябва само да си измие ръцете и няма да остави никакви следи.

— Не, нещата не са толкова прости — възрази Лили, като продължи да чете книгата си. — Ако човек не иска да остави отпечатъци, трябва да си сложи ръкавици.

— Дори и когато пръстите му не са изцапани с мармалад?

— Дори и тогава.

— Не го вярвам.

— Ако искаш вярвай, само ме остави на мира.

— Но аз вече изпробвах почти всички прах. И не виждам нищо!

Изведнъж Лили затвори книгата си и го погледна.

— Какво си направил?

— Аз... искам да кажа... не виждам никакви отпечатащи от пръсти — измънка много предпазливо Леон.

— Къде? — изкрещя Лили. — Нали изрично ти казах да не си играеш с кутията? Къде е прахът?

Тя обаче не дочака отговора му, а изтича в другата стая. О, ужас! Леон наистина беше разпръснал скъпоценния ѝ прах навсякъде в стаята си. В пликчето имаше още съвсем малко от него. Проклятие! Лили страшно се разгневи. Леон също усети, че беше прекалил. Очите му се навлажниха. Тя го погледна и въпреки че беше ядосана, реши да не вика повече. Леон се беше дегизирал толкова смешно, а и сълзите в очите му!

Тя го погали по главата.

— Не е толкова страшно — каза Лили. — Трябва да ти обясня как стоят нещата с отпечатъците. Знаеш ли, че всеки човек има свои собствени пръстови отпечатъци? По целия свят няма двама човека, които да имат еднакви отпечатъци. И винаги когато ние пипаме нещо с ръце, отпечатъците ни остават там. Това се дължи на потта по кожата ни. Детективите използват този много фин прах с графитен цвят, за да видят отпечатъците. Той може да се купи в аптеката, ако човек няма детективска кутия или пък се нуждае от нова.

Леон продължи да подсмърча.

— Недей да плачеш — каза Лили и прегърна брат си.

— Но аз... аз, то е... — запъна се той. — Заради брадата е — много ме гъделичка — той се засмя и Лили направи същото.

— Отпечатъците винаги ли остават върху предметите? — попита Леон накрая.

— Не, те могат да бъдат изтрети. Хитрите крадци го правят.

— Но когато един детектив намери отпечатък с помощта на праха, какво прави с него?

— Сравнява го с отпечатъците в картотеката на престъпниците.
— Как моят отпечатък може да попадне в тази картотека? —
поиска да знае Леон.

Лили се усмихна и каза:

— Умен въпрос! Това е слабата страна на системата. Ти не си престъпник — затова и отпечатъкът ти не е в картотеката. Там са отпечатъците на хора, които са направили нещо лошо и които са били заловени. Ако един отпечатък не е в картотеката, той не може да помогне много на детектива.

— Ако бях престъпник, щях винаги да крада с ръкавици — каза Леон. — Или щях да нося парцал със себе си.

— Добре, че не си гангстер. Сега ме остави да чета и подреди детективската ми кутия.

Лили изчезна отново в стаята си и легна на леглото, за да дочете книгата. След малко обаче отново беше обезпокоена. Само че не от Леон, а от майка си.

— Ти си се върнала? — изненада се Лили.

— Познай какво ми се случи! — каза мама и седна уморено на стола на Лили. — На път за курса се отбих при фризьора, за да си

запиша час за утре. Когато излязох, колелото ми беше изчезнало безследно! При това аз се забавих най-много две минути.

— Забравила си да го заключиш, нали?

— Не, не забравих — каза мама и въздъхна. — Просто влязох за малко при фризьора. Толкова много бързах, че не го заключих.

— Много неприятно — каза Лили и седна в скута на мама.

Мама я прегърна и каза:

— Как да не те хване яд? Вчера го почистих толкова добре. Кога съм правила това преди? Само ако знаех...

— Ходи ли в полицията?

— Разбира се — каза мама. — Те ми се присмяха. „Знаете ли колко колелета се крадат всеки ден?“, ми казаха те.

— И не направиха нищо? — попита Лили възмутена.

— Напротив, записаха си всичко. Попитаха ме и за фабричния номер. Аз, разбира се, не го знаех. Кой нормален човек мисли за това?

— Аз съм си записал моя номер — каза Леон.

Лили и мама не бяха забелязали, че той беше влязъл в стаята.

— Нашата учителка в детската градина ни помогна — обясни той. — Ние вече имаме паспорти на колелетата си. Откраднаха две колелета от улицата пред детската градина. Полицаяте дойдоха и след това получихме паспорти за велосипедите си.

— Нищо не знам за това — каза Лили.

— Но аз ти разказах, че полицията идва при нас в детската градина — отвърна Леон възмутено.

— Не си ми казал нищо за кражбата на колелетата. Похвали се, че полицаите са идвали в детската градина и че ти си седял на един от моторите им.

— Това беше най-хубавото. Освен това моето колело не беше откраднато.

— Само не се карайте. Днес вече имах достатъчно разправии — изправи се мама. — Ще потърся касовата бележка. Може там да е вписан фабричният номер. Тогава застраховката ми ще покрие някои щети.

— Застраховката покрива щетите, само когато човек е заключил колелото си. Това ни го казаха полицаите — Леон беше горд, а мама и Лили се учудиха, че малкият знае толкова много неща.

Въпреки това мама отиде да търси касовата бележка, а Лили си взе детективската кутия от стаята на Леон. Тя го помоли да не ѝ пречи.

— Закълни се във водния си пистолет — каза тя.

— Добре, заклевам се — каза Леон и остави Лили на спокойствие.

Лили изчака още един миг и се послуша. Искаше да е сигурна, че наистина няма никой. За това, което беше намислила, никой не трябваше да я безпокои.

Всички читатели, които вече познават Лили, знаят защо е така. Тайните магьосници правят тайно магиите си и това трябва да си остане така! Лили беше взела детективската кутия в стаята си само за прикритие. Като една умна тайна магьосница, тя веднага беше разбрала, че няма да може да помогне на майка си само с една детска детективска кутия. Може би обаче с една магия...

Тя се послуша още веднъж, за да е сигурна, че отвън няма никой, и извади книгата с магиите от скривалището ѝ изпод леглото. В нея всички магии бяха подредени по азбучен ред. Лили се зачуди по каква ключова дума да започне да търси. Сигурно нямаше да намери думата „колело“, защото по времето на истинските вещици не е имало колелета. Така че започна да търси под думата „кражба“.

Намери няколко заклинания, с които вещиците могат да откраднат нещо. Това бяха някои много странни неща, като например „залез“. В началото имаше едно много лесно заклинание, с което човек можеше да открадне залеза от небето, но на кого ще му потрябва такова нещо? Другите заклинания също нямаше да помогнат на Лили особено много. За какво ѝ беше да краде сърцето на принцесата, блясъка на златото или цялото кралство на краля? Не беше чудно, че магиите бяха свързани с толкова странни предмети. Една вещица няма нужда да краде. Ако на нея ѝ потрябва нещо, тя просто си го набавя по магически начин.

Все трябваше да има нещо, с което да може да се върне колелото на мама! Лили се замисли. Тогава изведнъж ѝ хрумна — може би има магия, с която предметите да могат да се връщат отново на местата си!

Тя започна да разлиства книгата и действително — ето цели две заклинания, с които предметите можеха да бъдат върнати. Те бяха много трудни и на Лили ѝ отне много време, за да прочете и разбере всички сложни указания. Накрая тя записа с тайното си мастило някои неща на един лист и после отново прибра книгата в скривалището ѝ. Едва тогава се върна при мама.

— Имаш ли поне нещо, което да е останало от колелото ти?

— Какво искаш да кажеш?

— Ами нещо. Може би помпа или някоя стара гума?

— Лили, моля те остави ме да търся на спокойствие. Не разбирам за какво са ти тези неща.

— Моля те помисли си — продължи да настоява Лили.

— Много мило от твоя страна, че искаш да ми помогнеш — каза мама и за момент престана припряно да рови в шкафа. — Това обаче няма да ми върне колелото. Или искаш да ми направиш ново колело от стари части?

— Моля те, моля те — повтори Лили. — Може да се окаже важно. Не мога да ти кажа нищо повече.

— Тя е истинска тайна детективка — намеси се Леон. — Позната е от Шерлок Помс, който в действителност е бил жена.

— По-велика от Шерлок Помс. Я виж ти! — мама погледна Леон учудено и едва сдържа смеха си. — Този Помс не е ли детективът, който е надхитрил мафията? Не си спомням много добре, оръжията ли й беше взел?

— Мисля, че да — каза Леон не много убедено и погледна сестра си, с надеждата тя да му помогне.

— Мамо, сега не е времето да се шегуваме — каза Лили.

— Добре, щом е толкова спешно. Нека да помисля... Този предмет непременно трябва да е от моя велосипед, така ли?

— Да, непременно!

— Може би... Да, старият звънец на колелото. Вчера го магнах, защото беше много ръждясал.

— Супер! — извика Лили. — Къде е?

— Мисля, че е в мазето. Освен ако не съм го изхвърлила в кофата. Тогава той ще е...

Мама не успя да обясни всичко, защото Лили вече се беше запътила към мазето.

След няколко минути тя се върна.

— Намерих скъпоценната вещ.

— Да, но какво ще правиш с нея? — попита мама.

— Тайната си е тайна — обясни Лили. — Сега само трябва да ми обясниш, къде точно ти откраднаха колелото.

— Аз вече ти казах. Пред фризьорския салон „Грижа за косата“ на улица Бланкенбург.

— Благодаря, това е достатъчно — каза Лили. — Веднага започвам с разследването.

Лили отиде в стаята си и си облече якето. Мама и Леон я последваха.

— Къде ще ходиш, ако мога да попитам? — попита я мама.

Лили сложи в чантата си една кутия от бисквити и каза:

— Спешно трябва да...

— ... отидеш на улица Бланкенбург! — прекъсна я Леон.

— Да, ще отида и на улица Бланкенбург, но преди това трябва да отида до центъра за езда.

— Но ти ходиш да яздиш в четвъртък — каза мама.

— Да, така е, но обещах на Мона да я сменя днес в почистването на конюшните, защото тя не може.

— Написа ли си домашните? — попита мама.

Лили кимна.

— Нали ще се прибереш, преди да се е стъмнило?

— Разбира се. Чао — и Лили изчезна моментално.

Успя да се върне навреме, защото имаше основателна причина. Вкъщи я чакаше много важна работа.

Само че трябваше да я отложи, защото по никакъв начин не успя да се отърве от Леон. Той непрекъснато тропаше по вратата ѝ, защото искаше да ѝ помага при тайната детективска работа. Така че на Лили не ѝ остана нищо друго, освен да изчака докато мама и Леон заспят.

— Да правиш магии на тъмно е много по-интересно — успокои се Лили.

Поради тази причина магическата книга остана в скривалището си под леглото. Мама много се учуди, когато Лили съвсем доброволно пожела да си легне рано. Момичето обаче въобще не мислеше да спи. Само си легна и нетърпеливо зачака да стане полунощ.

ТРЕТА ГЛАВА

Лили потърка сънливо очи, когато будилникът звънна. Май съм задрямала, помисли си тя. Натисна копчето на часовника и неприятното звънене спря. Часът беше 1.30 и беше тъмно като в рог. В къщата беше много тихо.

Лили бръкна в чекмеджето на бюрото си и извади оттам листче и отвертка. С нейна помощ тя отвори капака на касетофона и извади отвътре кибрит и една малка свещ.

— Никой не би се досетил да търси тук — каза си Лили. След като запали свещта, тя долепи бележката до пламъка и започна да я движи бавно насам-натам. Не след дълго на белия лист се появиха като написани от невидима ръка думите „чесън“ и „конска тор“, а под тях числото 382.

— Действа безотказно — прошепна Лили. С чесън се беше сдобила още вчера вечерта и го беше сложила на етажерката си. Извади кутията за сладки от чантата си. И какво имаше там? Конска тор! Истинска смърдяща конска тор! Остана само да извади книгата от скривалището ѝ и да я отвори на 382 страница.

След като изрепетира няколко пъти заклинанието, тя направи и последните приготовления. Разпредели равномерно конската тор в пантофите си и ги обу. После си пое дълбоко въздух и лапна чесъна.

Сигурното си е сигурно, помисли си тя. Сега оставаше само да каже заклинанието докато дъвчеше чесъна, като разбира се, трябваше да спомене колелото на майка си на правилното място. Трябваше да направи челна стойка и да глътне чесъна. Дали щеше да успее го направи? О, да успя. Супер! Събу си пантофките, отвори прозореца и изсипа конската тор. Вкусът в устата ѝ беше отвратителен, но тя се беше подготвила и за това. Веднага изпи едно голямо шише с лимонада, за да прогони миризмата на чесън. Едва се сдържа да не изтича веднага на улица Бланкенбург, за да провери дали колелото не е вече там. Обаче не се реши да го направи посред нощ. Трябваше да изчака до сутринта. В последната детективска книга, която беше прочела, се казваше: „Търпението е присъщо за детективите“. Това означаваше, че Лили трябваше да постави търпението си на изпитание. Тя погледна краката си. Изведнъж разбра какво трябва да направи. Много тихо се промъкна по коридора и влезе в банята. Краката ѝ миришеха на конюшня.

Едва беше стъпила във ваната и мама я изненада.

— Какво има?

— Аз... аз си мия краката — заекна Лили.

— Виждам. Но какво се е случило? — попита я мама. Гласът ѝ не звучеше никак весело.

— Защо... какво? — Лили се зачуди какво извинение да измисли за среднощната си баня.

— Как така колелото ми се озова в стаята ми?

— В стаята ти? — попита Лили и наистина се учуди.

— Не се прави на клоун! Когато си легнах не беше там. Кога си го внесла там и откъде го взе?

— Ех... ами... — Лили започна да заеква като малко дете. Как да обясни какво беше станало?

— Не знам... знаеш ли... значи... Радвай се, че е тук. То именно... но колелото действително ли е в стаята ти? — Лили още не можеше да повярва.

— Лили, как се случи това?

— Аз... аз просто направих магия — изплъзна ѝ се, без да иска.

— Така значи, направила си магия! — каза мама. — А сега ми кажи съвсем честно. Откъде го взе? Да не си била в бюрото за загубени вещи? А може би някой само го е взел назаем и сега просто го е върнал?

— Няма да ти кажа! Нали съм тайна детективка? — Лили беше радостна, че мама не обърна голямо внимание на обяснението ѝ за магията. Значи ще може и занапред да си бъде тайна магьосница и нямаше да ѝ се налага да лъже.

— Исках да те изненадам! — допълни тя и отиде в спалнята на мама, за да види колелото.

„Разбира се — помисли си тя — колелото се появи там, където му е мястото, а именно при собственичката му“. Хрумна ѝ, хрумна още

нещо. Мама каза, че е почистила колелото, преди то да бъде откраднато. Може би, би могло...

— Мамо, може ли да изследвам колелото по криминален начин?
— попита Лили.

— Разбира се — каза мама. — Нали ти се погрижи за това, то да се появи тук? Но ако обичаш запази прегледа си за утре следобед. Все пак сега е нощ!

— Добре — каза Лили. — Обаче ще го взема с мен.

Лили сложи ръкавиците си и закара колелото в стаята си. После си легна, но не заспа, а изчака мама да заспи. След около половин час отново се захвана много тихо с детективската си работа. Най-напред искаше да го огледа за отпечатъци. Тя взе малкото специален прах, който беше останал в пликчето и се наведе над задния калник. Но какво беше това? Калниците бяха червени. Те изглеждаха много смешно в комбинация със синята рамка. Как това не им беше направило впечатление веднага!

Лили не можеше да си спомни мама да е сменяла калниците напоследък. А и тя никога не би избрала червена ламарина, защото синьото е любимият ѝ цвят. Много странно. А мама не беше ли казала, че е сменила стария си звънец с нов? Този на колелото беше доста ръждясал. Наистина много странно.

Дали тази промяна не беше вследствие на магията ѝ? Лили се замисли. Не, не можеше да е така. Трябваше да има друго обяснение. Сигурно си има работа с някой доста изпечен крадец. Да, може

крадецът да е сменил частите, за да прикрие деянието си. Но защо не е монтирал нови части? Лили се замисли. Може би той е откраднал много колелета и е разменил частите помежду им. Наистина много хитро! От възмущение Лили даже се изпоти. Това беше гореща следа!

Тя много внимателно разнесе с четчица праха по калника, за да види дали има отпечатъци. Прахът се залепи там, където имаше следи от потни пръсти по ламарината. Много предпазливо Лили залепи лентичка тиксо върху един доста ясен отпечатък и после я дръпна. Така отпечатъкът остана върху тиксото. След това тя залепи тиксото върху едно бяло картонче. Така отпечатъкът можеше да се види много добре. Лили беше тренирала това толкова много пъти.

С помощта на лупата тя сравни току-що взетия отпечатък с тези в скромната ѝ картотека. Там бяха само още тези на мама, Леон и приятелката ѝ Мона. Новият не отговаряше на нито един от тях. Супер! Лили за малко щеше да извика. Беше намерила първия си наистина важен отпечатък. Написа върху белия картон думата „калник“ и не забрави да допълни и датата.

След това си легна доволна. Каква нощ само! Най-вероятно вече беше по следите на престъпника! Ама как да го спипа? Най-вероятно магическата книга щеше да може ѝ помогне. Лили поразмишлява

известно време и после заспа. Ноцта наистина се беше оказала доста напрегната!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Въпреки че почти не беше спала, Лили беше бодра на закуска. Леон вече беше разбрал, че тя е успяла да намери колелото на мама.

— Лили, това е супер! — каза той.

— Трябва да ми разкажеш много подробно за кражбата в детската градина — отвърна му тя.

Леон обаче не можеше да ѝ помогне, защото не знаеше нищо конкретно.

— Бяха откраднати две колелета. Не съм и предполагал, че това ще се окаже толкова важно.

— Добре — успокои го Лили. — След училище сама ще се погрижа за това.

Когато следобед тя отиде в детската градина, учителката вече знаеше всичко. Леон ѝ беше разказал за успеха на сестра си. Учителката ѝ даде адресите на децата, чиито колелета бяха откраднати. Така тя можеше да продължи с разследването си.

След три часа напрегната детективска работа, тя си записа доста свидетелски показания, взе назаем една детска седалка за колело и се снабди с най-различни неща, които скри в раницата си.

Когато се прибра, Леон веднага я обсипа с въпроси. Ще намери ли и колелетата на децата от детската градина? Арестуван ли е

крадецът на мамино колело? Лили ще стане ли сега известна? Ще я дават ли по телевизията? Ще му позволи ли да ѝ помага при разследването? Да ѝ даде ли назаем водния си пистолет? Леон питаше и питаше, но Лили предпочете да не му отговаря. Така нямаше да ѝ се изплъзне нещо, което не биваше да казва.

— Моля те, остави ме сама, за да помисля. Детективите не бива да бъдат обезпокоявани по време на работата им. Това е алинея 384 от Закона за тайните детективи. Всичко трябва да е много секретно, нали разбираш?

Леон не я разбра, но беше страшно впечатлен и остави Лили сама в стаята ѝ. Малко след това той и мама отидоха на зъболекар. Супер! Сега никой нямаше да я безпокои.

Веднага се хвана на работа. Днес беше избрала друга магия, за да може колелото, от което беше взела седалката, да не се появи в стаята на детето, на което принадлежи. Малкото момченце щеше да се чуди! А и Лили нямаше да може да му обясни какво се е случило. Не, този път ще трябва да промени магията. За щастие имаше магическа книга! Тя отново прочете всичко много подробно и извади от раницата си една малка червена шапка, която също принадлежеше на момче от групата на Леон. Лили си сложи шапката, отново напълни пантофите си с конска тор и си събу чорапите. После обу пантофите и взе седалката в дясната си ръка, лапна чесъна, глътна го и измърмори заклинанието. Изведнъж се чу ЦАВУШ и в същия миг в стаята ѝ се появи едно детско колело. Лили се изсмя, преглътна и за малко щеше да подскочи от радост, но се осъзна. Не трябваше да се издава! Трябваше да прикрие следите си и да потърси някакви отпечатьци. Ама къде беше детективската кутия? Лили беше толкова заета, че не усети как чесънът гори в гърлото ѝ и колко лошо мирише конската тор в пантофите ѝ. Нея я интересуваше само едно нещо: дали по това колело ще намери същия отпечатък като този на колелото на мама?

О, по детското колело имаше страшно много отпечатьци. Някои от тях бяха малки, като от детски ръчички, а други бяха големи и можеше да са на родителите на детето или на престъпника. Стоп! Защо беше решила, че крадецът непременно трябва да е възрастен? Можеше кражбите да се извършват от дете или от цяла детска банда. Така че Лили се помъчи да не прави прибързани заключения, а да събере възможно най-много доказателства. Беше ѝ много трудно да свали всички отпечатьци, а след това започна да ги сравнява с лупата. Само ако линийките не изглеждаха толкова еднакви! След около час очите ѝ започнаха да сълзят от напрежение, но не трябваше да се предава точно сега!

Най-накрая усилията ѝ бяха възнаградени. На рамката тя намери търсения отпечатьк — този, който беше намерила и върху калника от колелото на мама. Това не можеше да бъде съвпадение. Не, Лили беше

сигурна! Детското колело и това на мама са били откраднати от един и същи човек.

Това беше голямо откритие. Ами сега какво? Най-напред трябваше да върне откраднатото колело. Малкото момче и родителите му се зарадваха, разбира се, но бяха и много учудени, защото кормилото на колелото беше сменено. Аха, помисли си Лили, значи крадецът действително сменя частите на откраднатите колелета. Сега ѝ оставаше само да разбере кой е този човек и къде държи откраднатото. Вкъщи Лили отново отвори магическата книга. Тогава ѝ хрумна нещо. Може би трябва да предприеме нещо, за да не може престъпникът да причини още злини. Лили разлисти книгата и намери под заглавията „Огнена магия“ и „Огнено отмъщение“ това, което ѝ трябваше в момента. Тя си записа някои неща и отново погледна картотеката с отпечатъците. Нямаше значение кой от всичките ще си избере! И фокус-мокус, нямаше нужда от дълги приготовления. Тя залепи едно от картончетата на челото си и измърмори:

*„Чувствам те студено на челото ми.
Ще те изгоря, бедна капчице!
От ръцете ми излизат горещите
пламъци на ада...“*

Другите думи от заклинанието не можеха да бъдат разбрани, защото Лили беше ухапала една кибритена клечка. След това тя я прибра на мястото ѝ.

— Този ще се откаже да краде — каза тя. После отново се зачете в книгата си и започна да търси заклинанието, с което вещиците могат

да пътуват по целия свят. Могат да са по-бързи и от ракета и дори да се връщат в миналото. С помощта на тази магия, един път Лили беше попаднала на истински пиратски кораб. Щеше да е смешно, ако с нейна помощ не успееше сега да хване крадеца. Тя бързо намери заклинанието и ѝ трябваше само някакъв предмет, който да има нещо общо с крайната цел на нейното пътуване. Нямахше никакъв проблем да го намери. Нали разполагаше със сменения калник от колелото на мама! Той е бил откраднат от крадеца, така че трябваше да свърши работа.

Лили си записа заклинанието и изтича в мазето. Махна от колелото на мама задния червен калник, притисна го до сърцето си, така, както беше казано в указанията на магията, и извади от джоба на панталона си листчето със заклинанието. Изведнъж обаче се поколеба. Нямахше ли да е много опасно, ако се появи ей така изневиделица при престъпника? Преди при пиратите беше станало доста опасно! Не, трябваше да го направи! Лили си обеща този път да е много внимателна. А ако нещо се объркаше, тя винаги можеше да се върне обратно с помощта на магията.

— Много съм любопитна къде ще се озова! — каза тя, преди да затвори очи и да каже заклинанието.

Изведнъж ѝ се зави свят и тя се почувства така, все едно лети. Но само след миг отново усети почва под краката си.

— Как ме изплаши! Откъде се взе?

Лили отвори очи и видя, че стои пред някаква жена.

— Откъде се взе? — попита отново жената. — Не те чух да идваш.

Лили нямаше никаква представа къде се намира. Помещението, в което се беше озовала приличаше на офис. А жената изобщо не изглеждаше опасна. Обаче никога не се знаеше!

— Аз... аз... къде съм всъщност? Мисля, че съм се загубила.

— Значи си на точното място — каза жената усмихнато. — Това е службата за загубени вещи. Но толкова хубави момиченца като теб не са попадали досега тук.

— В службата за загубени вещи? — изуми се Лили. Тя не можеше да повярва, че се беше озовала точно тук. Защо крадецът ще ходи в службата за загубени вещи? Нали много от ограбените хора идват точно тук, за да питат дали колелото им не е намерено или предадено от някого. Или Лили просто беше попаднала на грешното място?

— Ехо, малката! Как се казваш?

— Казвам се Лили... Искам да кажа, имате ли колелета?

— Разбира се, че имаме колелета, и то много, но нека да караме подред. Ти си в службата за загубени вещи и сигурно си намерила нещо. За какво ти е този калник? Искаш да го предадеш ли?

— Не, той е откраднат — каза Лили и го скри зад гърба си.

— Откраднат? — попита я жената неразбиращо.

Лили не искаше да ѝ обяснява всичко, а продължи да размишлява, защо е попаднала точно в службата за загубени вещи.

— Да е имало огън тук? Искам да кажа в последните петнадесет минути? — допълни тя.

— Ние не се занимаваме с огън. Пожарната е от другата страна на кметството. Но какво говоря? Ти съвсем ме обърка с глупостите си. Мисля, че най-добре ще е да останеш тук за момент, аз ей сега ще се върна.

Жената излезе иззад бюрото си и напусна стаята.

След около три минути тя се върна, но не беше сама. Беше довела подкрепление — един полицаи в униформа. Не беше чудно, че го беше намерила толкова бързо. Все пак Лили беше в кметството, а там беше не само службата за загубени вещи, но и полицията. Както и адресната служба, финансовата служба, гражданското, пожарната и още много други служби.

— Това е клетото дете, господин полицаи. Тя наистина ми изглежда доста обърквана. Или май ще е по-добре да извикам линейка?

Полицаят огледа Лили от глава до пети.

— Мирише така, като че ли дни наред е спала в конюшните. И казвате, че е откраднала? Може би е избягала от вкъщи?

„Това е върхът“, помисли си Лили, „Как този тип си позволява да ме обижда така?“

Но още преди да ѝ беше хрумнал подходящ отговор, полицаят каза:

— Значи си се загубила? Така ли е, малката?

Гласът му звучеше по-ужасно дори от този на бабата, която изнасяше куклените представления в театъра. А как само натърти на думата „малката“! Ужасно!

— Аз не съм малката! — каза Лили много убедително.

— Добре, успокой се. Ще намерим майка ти!

Отново този покровителствен тон като на бабата от кукления театър. Лили се ядоса. Щеше ѝ се да отговори като разбойника

Хотценплоц: „Ей сега ще ти ударя един в муцуната, полицай с полицай такъв!“ Обаче не се осмели да го направи. Вместо това отвърна:

— Нямайте никаква представа. Знаете ли, че аз върша вашата работа? Вие не си губите времето с кражби на колелета. Вие не правите абсолютно нищо. За разлика от мен. Обаче разследването ми беше успешно и то цели два пъти. В момента съм на гореща следа. Уликите са у нас. Истински пръстови отпечатъци.

— Така, така. Значи имаш отпечатъци — полицаят започна да се смее високо.

— Да, в картотеката ми!

Полицаят се хвана за корема и продължи да се смее още по-силно.

— Отпечатъци от пръсти? Сигурна ли си? Така както миришеш, е по-вероятно да имаш отпечатъци от конски копита.

— Не се подигравайте на клетото дете — намеси се служителката от службата за изгубени вещи. — Кой знае какво ѝ се е случило. Днес е много странен ден. Май всички са полудели. Представете си, господин полицай, някакъв човек искаше да предаде едно намерено колело. Аз тъкмо исках да попълня формуляра и изведнъж мъжът подскочи като ухапан от тарангула и изхвърча оттук заедно с колелото. Говореше нещо за някакви изгорени пръсти.

— Изгорил си е пръстите? — извика Лили толкова високо, че полицаят и жената я изгледаха доста учудено.

— Кой си е изгорил пръстите?

— Ами мъжът, който искаше да предаде колелото — отвърна жената. — Това между другото е третото, което беше намерил. Много е честен този господин!

Лили започна да разсъждава и изведнъж намери отговора. Така трябва да се е случило: крадецът открадва колелото, преправя го и го носи в службата за намерени вещи. Много хитро! Ако ограбеният потърси колелото си в службата за намерени вещи и то е там, крадецът получава парична награда. Нали точно той е предал уж загубеното колело. Не му се налага да обяснява, защо е преправено. А ако никой не потърси колелото или пък не си го познае, след една година службата го подарява на крадеца. Наистина много хитро! Лили обаче щеше да го залови. Тя попита:

— Имате ли данните на този мъж? Името му, адреса му и всичко останало?

— Разбира се — отвърна жената. — Всичко това е записано във формуляра.

— О, пипнахме го! — каза Лили радостно. — Този мъж изобщо не е намирал колелетата. Той ги е откраднал и то много умело. Да замеси и службата за изгубени вещи... Полицията трябва да провери този човек. Направеше му обиск, господин полицай!

Лили беше горда. Беше сигурна, че е доказала вината на крадеца. Беше свършила отлична детективска работа. Това беше достатъчна

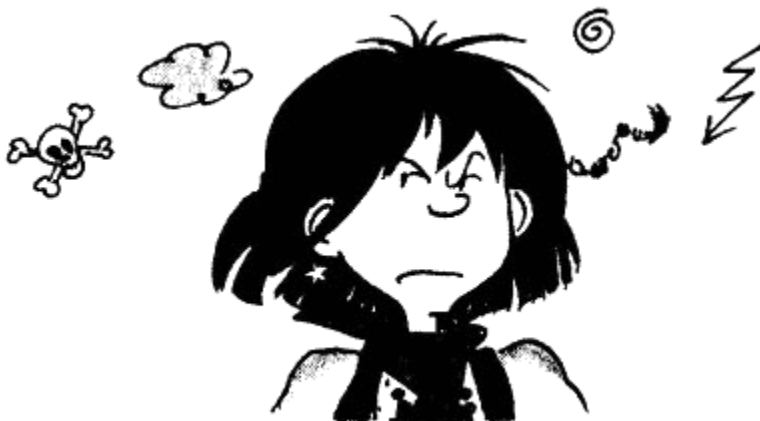
причина, за да бъде в добро настроение.

Но полицаят ѝ го развали.

— Мило момиченце, човек трябва да внимава, когато обвинява някого в толкова тежко престъпление. А и докъде ще я докараме, ако всяко дете започне да се прави на детектив?

Лили си пое дълбоко въздух, а жената допълни:

— Нали Ви казах, че на момичето му има нещо. Да извикам ли линейка?

Лили се ядоса още повече. Що за глупави хора! Това вече беше прекалено! Лили на мига си състави план. За крадеца щеше да се погрижи после. Имаше достатъчно доказателства. Погледна в листчето със заклинанието и го каза отново, за да може се върне в къщи.

Изведнъж тя се изпари. Полицаят и служителката не можаха да повярват на очите си.

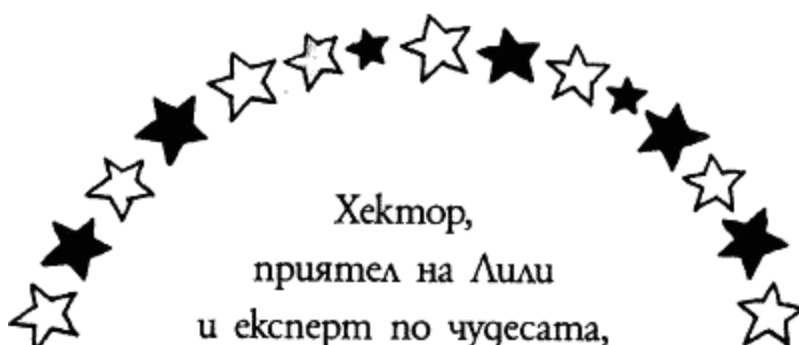
В стаята си Лили веднага извади книгата с магиите.

— Почакайте само! — каза тя гласно сама на себе си. — Дълго време ще си спомняте за този ден.

Започна да търси някои трикове, с които да обърне надолу с главата службата за изгубени вещи и полицията. Така и стана. След час Лили си седеше доволна и радостна във ваната, а в кметството цареше хаос.

Никой не беше виждал такова нещо. Полицайте стояха по долни гащи в коридора и се опитваха да продадат на служителите от финансовата служба униформите си. Пожарникарите обливаха брачните двойки в гражданското с вода. Началникът на пожарната напразно се опитваше да омъжи кмета за един от пожарникарите. А в службата за изгубени вещи висеше бележка с надпис: „Няма какво да търсите тук!“

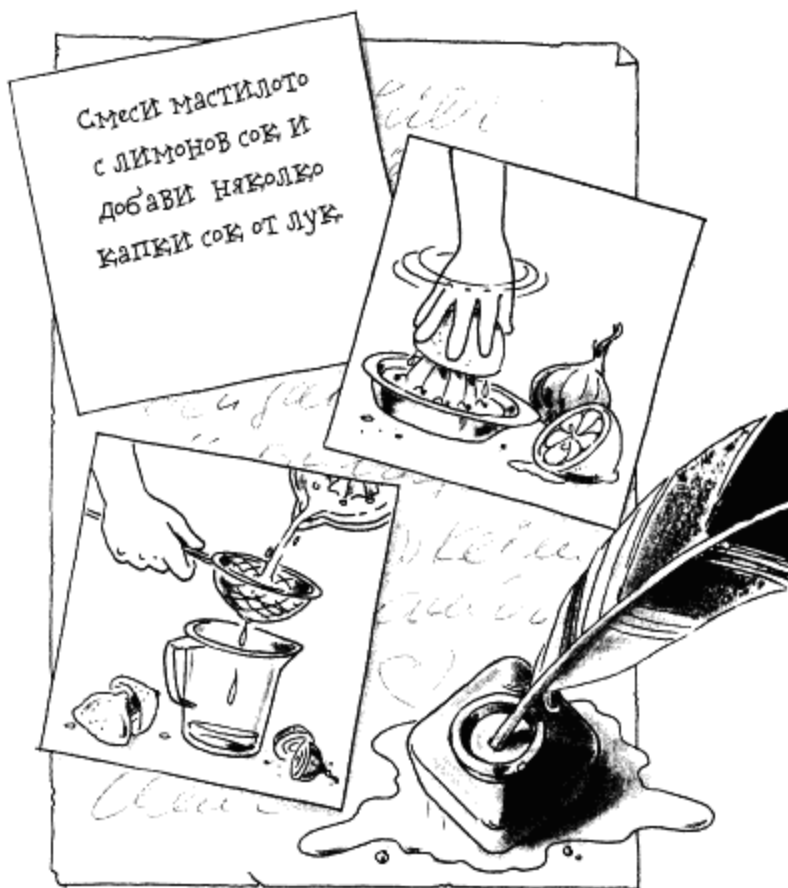

Хектор,
приятел на Лили
и експерт по чудесата,
представя:

За специални послания (ако искаш да напишеш нещо тайно на някого), можеш да използваш тайното мастило. То не е нещо ново. Много деца вече знаят този трик, например от някоя кутия с фокуси. Обаче той ще е още по-хитър, ако приложиш и съвета на Лили: използвай някой вече употребен лист! На никого няма да му хрумне да търси точно там някое тайно послание.

Едва когато листа се изглади с ютия или се доближи до пламъка на свещ, ще се появи текстът, който преди това е бил невидим.

Издание:

Книстер. Лили Чудото става детектив

Немска. Първо издание

ИК „А&Т Publishing“, София, 2005

Редактор: Елена Петкова

Илюстрации: Ил. Биргит Рийгер

ISBN: 954-94362-2-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.